

menneskerettigheder i forbindelse med udvidelsen. Jeg håber, jeg kan tage det som udtryk for, at hr. Kristian Thulesen Dahl i det mindste så mener, at det på en eller anden måde stabiliserer demokratiet og menneskerettighederne i Europa, at vi har fået udvidelsen igennem. Og det glæder mig, hvis det er tilfældet.

Men i øvrigt vil jeg egentlig godt fastholde mit spørgsmål, nemlig om hr. Kristian Thulesen Dahl har glemt, at der indtil for nylig rent faktisk var ufred og krig lige uden for EU's grænser, og om hr. Kristian Thulesen Dahl så ikke er enig i, at det, at landene indgår i et forpligtende tæt, økonomisk, politisk samarbejde, bidrager til at sikre freden og undgå krig, fordi man så får en anden måde at samarbejde på, at der skabes en afhængighed landene imellem, og at vi derfor i virkeligheden bidrager til stabilitet og fred i Europa gennem udvidelsen, for det er jo kun indtil for nylig, at vi havde krig på Balkan.

Og er hr. Kristian Thulesen Dahl så ikke i øvrigt også enig i, at det er positivt, at Den Europæiske Union så kan indgå i fredsbevarende styrker netop i de lande for at sikre freden lige uden for Europas grænser?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Da Danmark i begyndelsen af 1970'erne traf beslutning om, at vi skulle være medlem af det daværende fællesskab, Fællesmarkedet, var et af modstanderargumenterne, at så ville det danske arbejdsmarked blive overrendt af italienske lønmodtagere. Senere, hvor vi udvidede med Spanien, Portugal og Grækenland, kom det samme argument i marken. Ingen af delene er sket. Og nu står vi så igen over for en udvidelse, og så får vi igen de samme argumenter.

Jeg vil gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Der er jo ikke nogen, der kan komme her og nyde fordel af danske forhold. Jeg tænker på arbejdsløshedsunderstøttelse og andre sociale ordninger. Det er jo ikke sådan, når vi har udvidet, at der er polakker, der bare kan flytte herop og, havde jeg nær sagt, nyde tingene. Der er nogle klare regler for, at man skal kunne finde et arbejde. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Kan vi ikke få et klart svar på, om Dansk Folkeparti vil være med til at sikre de værn, vi så i øvrigt har bl.a. med eksklusivaftaler? Det fik vi ikke noget svar på i første omgang.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil også gerne lige forfølge sporet lidt om det med arbejdskraftens frie bevægelighed, som er noget, der optager Dansk Folkeparti meget. Hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, måske lidt ufor-sigtigt, at landbruget har behov for arbejdskraft. Det ved vi jo, det hører vi om ustandselig; landbruget har behov for arbejdskraft. Og det vil så bringe velfærdsordningerne under pres, sagde hr. Kristian Thulesen Dahl.

Jamen det er jo sådan, at hvis man har arbejde på det danske arbejdsmarked, så skal man betale sit kontingent til a-kassen, og man skal betale diverse gebyrordninger, og man er underlagt de regler, der er på det danske arbejdsmarked. Og derfor vil velfærdsordningerne jo ikke komme mere under pres, end de er, hvis vi får fuld beskæftigelse.

Det svarer jo fuldstændig til, når folk, der i øjeblikket ikke har arbejde, kommer ud på arbejdsmarkedet, f.eks. som følge af de store behov, der er i landbruget. Det vil jo også betyde, at vores velfærdsordninger kommer under pres. Men argumentet holder jo ikke. Når der er danske arbejdspladser til rådighed, så vil de personer, der er ansat, betale deres skat og medvirke til at bidrage til velfærdsordningerne.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Lars Barfoed: Der skal ikke være nogen tvivl om, at jeg mener, at udvidelsen er positiv i forhold til sikkerhedspolitisk stabilitet. Jeg sagde også før, at det, at man sidder omkring det samme bord, taler sammen og diskuterer, er med til, at man ikke går i krig mod hinanden og laver ufred på anden vis.

Det, jeg forholdt mig til i mit ordførerindlæg, var, at det altså nærmede sig min grænse, da statsministeren på Venstres landsmøde – lige kort før irlen skulle til folkeafstemning om Nicetraktaten – lavede en direkte sammenknytning mellem afslutningen af Anden Verdenskrig og så det, at irlen skulle stemme om Nicetraktaten.

Der må jeg nok sige, at der synes jeg – og det meldte jeg klart ud også dengang, sendte en pressemeddelelse ud om det – at grænsen var nået for det rimelige. Det var det, jeg tog frem i mit ordførerindlæg.

Så til hr. Dam Kristensen omkring tidligere udvidelser og den samme angst: Jamen sagen er